

Aktiv Pensjonstid

Nr. 4 - 4. kvartal 2001 - 12. årgang

Nesten hjemme

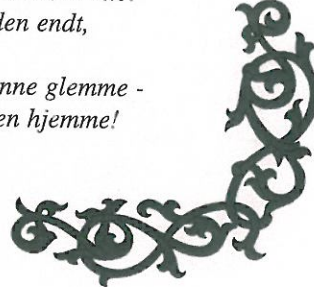
*Tegn i tiden klart forteller oss at denne verdens saga snart er slutt.
Bibelens profetier viser oss at tiden hastig ebber ut.
Alt omkring oss taler tydelig sitt varselbud:
"Vi må være rede til å møte Gud".*

*Lenge har vi ventet på at Jesu løfte:
"Se, jeg kommer snart", blir virkelighet.
Lenge har vi håpet på Gudsrikets herlighet og fred.
Lenge har vi kjempet imot fristelser, og trosset Satans verk.
Lenge har vi bedt om kraften som gjør sterk.*

*Og vår bønn er hørt av Ham som følger med sitt folk.
Han har gitt oss mot og tro, og Helligånden som sin tolk
For å vise oss at Han er også med det siste stykke vei,
Og gir kraft og pågangsmot til deg og meg.*

*Gjennom tidens larm og uro klart vi hører Jesu stemme:
"Om en liten stund er striden her i verden endt,
og du er fremme."
Da skal vi få se det vi trodde på, og aldri kunne glemme -
Bror og søster, fatt nytt mot, for vi er nesten hjemme!*

Thoralf Sjølyst, juli 2001.

Ved nyttårs tider

Av Johan Elisenberg

Formann for SDA Pensjonistforening

Aldri er vi så opptatt av å sende gode ønsker til hverandre som nettopp ved årskiftet. Det varmer oss når posten kommer med kort og brev hvor våre venner gir uttrykk for at de husker oss og sender sine personlige ønsker for oss om et godt nytt år.

Når vi sitter hjemme og tenker på alle vi har lyst å sende en hilsen, oppdager vi at adventfamilien har vokst med årene. Vi har så mange som vi holder av og som vi tenker på. Vi møter dem i menighetene, på reiser og turer, på stevner og ved årsmøter, ja plutselig kan vi møte venner på gaten som vi ikke har sett på flere år! Vi er privilegerte, som har et stort nettverk av venner som bryr seg om oss og som tenker på oss i glede og sorg.

I dag er det mitt privilegium - på pensjonistforeningens vegne - å sende alle våre leservenner en varm hilsen med gode ønsker. Vi håper at hver og en av dere må få et godt og rikt år, et år hvor dere føler Guds velsignelse og ledelse på en helt spesiell måte.

Vi går inn i et nytt år på ulike premis-

ser. Vår helsetilstand og vår livssituasjon er forskjellig. Om bekymringene trenger seg på og motløsheten trykker, så husk at vi har en ufattelig glede ved å dele med hverandre. Som kristne har vi Adventhåpet å klynge oss til. Vår fremtid er lys. Den er lykkelig! Målet er nærmere nå enn det var i fjor. Han, som lovet å komme igjen for å ta oss hjem til seg, er kommet nærmere. Disiplene fikk gleden av å være sammen med Jesus her på jorden. Vi har denne opplevelsen til gode. Når han har skapt en ny himmel og en ny jord hvor rettferdighet bor vil alle våre ønsker for hverandre være oppfylt. Gleden over forløsningen og fellesskapet vil gå langt ut over det vi kan sette ord på her. Da er vi hjemme!

Dette håpet skal vi leve i inntil Jesus kommer.

Må Jesus gi deg mot og styrke for hver dag som går i det nye året. Må håpet få brenne i ditt indre. Han skal velsigne deg og bevare deg inntil den dagen kommer.

Et riktig godt år ønskes hver og en.

Barndommens gate

Av Reidun Norleman Endresen

Ved utkjørselen fra Halden sentrum, kran-
set av grønne plener og vakre trær, står
det skrevet med blomster i en fargerik
rabatt: Velkommen igjen. Høsthimmelen
hvelver seg høy og blå over Fredriksten
festnings karakteristiske siluett på toppen
av fjellet. Klokkene i Immanuelskirken
kaller til kirkegang og gudstjeneste over
søndagsfolketomme gater. Tista-elven fly-
ter rolig under bybroa på sin vei mot
Iddefjorden. Som weekend-turist i min
gamle by suger jeg inn alle inntrykkene
med blandete følelser. Frydefull, hjerte-
varmende gjenkjennelse og et sårt vemod
over noe som ugjenkallelig er forbi. Alt er
så vakkert i en varm høstsols gylne glans.
Men jeg vet ikke om jeg kommer tilbake,
for i dag døde min barndom.

Det er alltid vondt å ta farvel. Å ta far-
vel med sin barndom er vondere enn jeg
visste. Plutselig er røttene revet over.
Jordfestet er borte, der du en gang suget
næring til vekst og utvikling, der du bare
"var" og ble den du er. Å stå på tomten
etter barndomshjemmet er å bli fylt av
mange forskjellige følelser; av kjærlighet

til dem som hadde sitt liv her og nå er
borte, av avmakt fordi årene er gått og
aldri kommer tilbake, av protest mot frem-
skritt og utvikling som krever sitt.

Jeg finner igjen broleggingen under
ugress og avfallsrester Noen strantete spi-
rer etter pappas peonroser som han stelte
med omhu og var så stolt av. De blomstret
alltid tungt og duvende i juni med en duft
som minnet om nybakte hveteboller.
Rabarbraen er ikke helt utryddet. I ukuelig
kampvilje folder de store bladene seg
fremdeles ut mellom tornekrattet. Når
rabarbraen var ny hver vår var alle ung-
ene i gaten venner med meg. De sprø, nye
skuddene var en delikatesse dypnet i suk-
ker i matpapir-kremmerhus. Da var som-
meren like om hjørnet.

Alle frukttrærne er borte. De deilige
kjøttmorellene som strakk vår tålmodighet
lenger enn langt, da de skulle bli helt
modne. Blå - og gulplommer fristende
tett i tett på tunge greiner. Transparent-
eplene, gule, saftige og søte, som kunne
bli store som grapefrukt og fikk skoleves-
ken til å bule ut i alle ender. Bringebarene

vi rørte friske til nybakt brød til kvelds, og solbærene som var et mareritt å høste.

I dag ligger alt overgrodd og forsøpлет i påvente av en ny bro. Veien under jernbanen er nesten grodd helt til. Bare en smal sti fører frem til undergangen, der det var så mørkt og fint å kysse hverandre så ingen så det. Det må ha vært et annet liv !

Det underligste er å se hvor lite alt er! Både vårt hus og nabohuset er revet. At begge disse husene hadde fått plass på den lille tomten som nå ligger og griner mot meg! Vårt hus var til og med ganske stort med gårdsplass og uthus. Pappa restaurerte det og bygget på huset i slutten av førtiårene. Krigsårene hadde vært innbringende for pappas replagergesjeft, og han kunne reparere huset. Det trengtes. Inntil da hadde det vært det styggeste huset i gaten. Det å få et stort, nytt og pent hus, var som å få en gave fra himmelen. Det er slik jeg vil alltid huske det: stort, skinnende gult i solen. Det var alltid gult. Pappa ville ikke ha noe annet. Jeg vet ikke om han spurte mamma hva hun ville.

Med minnets blick ser jeg huset ligge der, det stygge grå og det pene gule. Her bodde pappa hele sitt liv. Som barn sammen med sin strenge far og ukjærlige stemor. Her levde mamma og pappa hele sitt samliv. Her flyttet de inn som nygifte i 1928 i en nyoppusset leilighet på to rom og kjøkken, som syntes å inneholde alt hjertert kunne begjære. Kjøkkenet var grønt, det ble aldri malt i noen annen farge, kanskje var det mamma som bestemte det ? Det hadde en stor Drafn kjøkkenovn på et underlag av svart - hvite rutete fliser, med en deilig stekeovn hvor jeg kunne varme iskalde føtter når jeg kom inn fra vinterkulden. Innenfor kjøkkenet lå soverommet med den store dobbeltsengen i flammebjørk, nattbord og ser-

vant med lys marmor, vaskestell i porselen med gullkanter. Innerst var stuen med eiketres spisestuemøblement, nylakkert linoleum, bokskap, hylle for gipsfigurene og blomsterbord i hjørnet.

Gaten snor seg fremdeles langs jernbanelinjen mot utmarken der vi småpiker gikk på tur med dukkevogn og "mat og kaffe". På haugen brettet vi ut teppet, la dukkene forsiktig ned, tok frem saftflasken og ei skive med sukker på, mens hurtigtoget til Sverige hastet forbi. Av og til tok vi turen til de hemmelige blomsterstedene under festningsfjellet. Der vokste både liljekonvall, natt - og dag og forglemmegei, buketter til mamma fra svette små barnehender.

Hva hadde mamma og pappa av forventninger og drømmer da de flyttet inn i sitt lille Soria Moria ? Det var nedgangstider, børskrakk og krig i vente. Tenkte de på hva som kunne komme av skuffelser og problemer i et langt liv, eller drømte de rosenrøde drømmer? Det vet jeg ikke. Gikk noen av drømmene i oppfyllelse? Ble livet for tungt til tider. Det vet jeg ikke. Ble livet for tungt til tider. Det vet jeg ikke heller. Men ett vet jeg: det var dette de lengtet tilbake til fra sykehjemmet: Far, da han ble sent dit meget mot sin vilje, mor, da hun led seg gjennom dager og netter i sykesengen. Det var dette de så for sitt indre øye og var stolte av, dette var paradiset. Det solgule huset med sin velstelte hageflekk, store lyse stuer på rad, hvor solen lekte i hvite, stive gardiner, utsikten mot Rødsfjellet hvor dagen døde i sommerkvelden.

Det vokser markblomster på tomten. Blåkløkker, rødkløver, noen prestekrager og tiriltunge. Jeg plukker en bukett. De siste blomstene fra hagen før fremskrittet tar over, skal til graven på kirkegården. I

NACHT UND NEBEL

Sterkere enn natt og tåke

Av Øyvind
Gjertsen

Stavangermannen Erling Berg Pedersen ble under "krigen" fengslet av tyskerne, først på Grini og dernest som "nacht und nebel" fange i Hitlers utryddelsesleire i Tyskland. Han kom med i illegalt arbeid ganske tidlig og var bl.a. medansvarlig for utgivelsen av den illegale avisen "Patrioten". Den 6. oktober 1943 kom han til konsentrasjonsleiren Natzweiler. Siden kom han til Dachau.

Da han sammen med andre medfanger

kom til leiren måtte de stille opp på appellplassen mens kommandanten i Natzweiler ønsket dem velkommen. "Aus diesen Lager geht nur ein Weg zur Freiheit, der Weg durch den Kamin. (Fra denne leiren går det bare en vei til friheten, den gjennom skorsteinen. Fangene fikk vite at de hadde status som NN-fanger - (Nacht und Nebel/natt og tåke fanger. Dette innebar at de skulle være i leiren resten av livet for så å forvinne i natt og

dypt takknemlighet.

Tiden står aldri stille Nye mennesker fødes -. Håp og drømmer lever og dør. Hver generasjon har sine visjoner om hva lykken er, og må smake livets virkelighet.

Vi beklager at navnet på forfatteren av det vakre diktet på baksiden av AP nr. 3 ikke kom med. Det var Reidun Norlemann Andresen som hadde skrevet diktet: MIRAKEL.

Haldis og Erling Berg Pedersen.

tåke. Om de ble syke eller døde, var det ingen som fikk vite noe om dette. For i denne leiren var det ikke spørsmål om at "arbeit macht frei". Kommandanten pekte på en brakkebygning nederst i leiren. Den hadde en høy, svart pipe og var et regelrett krematorium. Da julen kom "feiret" leirledelsen høytiden med å henge en av fangene. Alle i leiren måtte være til stede ved henrettelsen. Det ble en makaber "juleforestilling.

Men, Berg Pedersen var en "surviver". Han overlevde fangenskapets redsler inntil han ved slutten av krigen ble reddet fra helvetet og kom hjem til Norge. Bare 50% av nordmennene som satt fengslet i Tyskland overlevde. Først 50 år senere gjenså han Natzweiler. Det må ha vært en merkelig opplevelse.

Erling Berg Pedersen ventet i nesten 60 år før han skrev boka "Sterkere enn natt og tåke." *) Boka handler ikke først og fremst om de forferdelige lidelsene han og hans medfanger gjennomlevde, men om hvordan han og andre NN - fanger overlevde sult og pinsler, smerter av fysisk art men også mentale og åndelige smerter.. Den er i høyeste

grad leseverdig. Jeg la den ikke fra meg før jeg hadde lest den da jeg fikk den som gave. Vi som opplevde "krigen" vil ha stort utbytte av å lese en bok som denne. Den er også en verdifull bok for yngre generasjoner. Mange elever i Stavangerskolene har hatt nytte av hans foredrag på skolene. Tenkende og reflekterende mennesker i vår egen tid, preget som den er av nye former for brutalitet og mangel på medmenneskelighet, vil ha stort utbytte av å lese boka.

Berg Pedersen er i dag en meget oppegående herre på unge 87 år. Den forhenværende NN - fangen ble i etterkrigstiden en fremgangsrik forretningsmann i Stavanger. Han ble også syvende dags adventist og har vært forstander for menigheten vår i Stavanger. Han ar også hatt en rekke andre verv i menigheten. Selv har jeg opplevd ham som sabbatskolelærer og sabbatskoleelev. Å være lærer når man har en så kunnskapsrik og våken elev som Erling Berg Pedersen i klassen innebærer at du må være forberedt og våken. Eleven Berg Pedersen stille nemlig "vanskelige spørsmål". Å være elev når Berg Pedersen er læreren betyr også at du må være årvåken og følge med "i timen". Trøsten er at han har "glimtet i øyet" og når fram med sitt budskap.. Han har nemlig i tillegg til mange andre talenter også en utpreget humoristisk sans. Erling Berg Pedersen er en interessant mann å være sammen med. Direkte i sin kontakt med andre, kunnskapsrik, vennlig og inspirerende. Og med den visdom som livets mange fasetter har gitt ham. Vi ønsker ham og hans kone mange gode år, I Stavanger når været er bra, og i Syden når vinterstormene raser langs Rogalandskysten.

*) "Sterkere enn natt og tåke" er utkommet på Dreyers Forlag i Stavanger. og kan fåes for kr. 298 gjennom forlaget eller Marit Dunseth, Lars Utnes vei 6, 4023 Stavanger.

Etter alle disse år

Pastor Paul Frivold er i sitt 90. år fremdeles fysisk og mentalt absolutt oppegående. Dette til tross for at han har overlevd flere sykdommer og gjennomgått omfattende kirurgiske inngrep. Han har tjent Adventistsamfunnet fra han var ganske ung og er i dag en høyt respektert forkyner. Aktiv Pensjonstid har bedt ham "fortelle fra alle disse dager og år.". Om ham kan det sies at da han for mer enn femti år siden ble operert for et "blødende" magesår gjorde et dypt inntrykk på kirurgene og sykepleierne som behandlet ham. Noen av dem sa i ettertid at de på den dagen hadde møtt et menneske som hadde lagt sitt liv i Herrens hender. Mange år senere forhandlet han med bygningssjefen i Bergen i forbindelse med at Adventkirken skulle bygges. Han var sammen med formannen for pensjonistforeningen. Bygningssjefen var imponert over de to predikantenes verdige og vennlige atferd.

I mange år var Frivold en kjempe i høstinnsamlingen. Fra år til år besøkte han forretningsfolk i en rekke byer rundt om i landet og samlet betydelige summer til misjonen. Han kunne gjøre dette fordi han i slike sammenhenger var seg bevisst at han var en Herrens tjener. Mange som skulle gifte seg ba ham om å vie dem og når døden banket på var det pastor Frivold som forrettet. Da en av hans venner skulle beskrive ham sa han: "Pastor

Frivold ber så vakre bønner." Med dette mente han at Paul Frivold snakket med sin Gud på en hjertevarmende måte. Vi er glad fordi vi har slike "pillarer" i Guds menighet.

Vi lar Paul Frivold fortelle: " 17 år gammel fulgte jeg pastor T. S. Valens offentlige virksomhet i min hjemby Horten. Jeg ble grepet av Kristus og adventbudskapet og ble døpt i slutten av juni 1929. Høsten 1930 syklet jeg til Onsrud Misjonsskole og var elev der de neste tre årene. Jeg kolporterte hver sommer og tjente mitt skolestipendium. 1. august 1934 ble jeg ansatt som salgsleder for Norsk Bokforlag. Det ble en travel tid med ca 60 kolportører ute i feltet om sommerene. Kolportørene skulle besøkes og oppmuntres og jeg skulle også sørge for at de hadde nok distrikt. Hele sommeren var jeg på reise fra Kristiansand i sør til Kirkenes i nord. Det ble mye uregelmessig spising og søvn - og stress så jeg pådrog meg et blødende magesår Jeg måtte avbryte og hadde et opphold ved Skodsborg Badesanatorium. Så snart jeg følte meg bedre drog jeg til Newbold College for å få mer utdanning Jeg ble så kasserer i Nord Norsk Konferens med kontor i Trondheim. Her ble jeg den 4. oktober 1938 gift med Randi Naglestad. Siden har vi holdt sammen under alle livets forhold, i glede og sorg og i kampen for å fremme Guds rike.

Randi og Paul Frivold

I 1940 kom vi så til Vardø som predikantektepar. Og her døpte vi 6 dyrebare sjeler. Jeg følte behov for å være sammen med en mer erfaren evangelist og fikk være sammen med pastor J.A. Tillgren i Steigen. Samtidig hadde jeg en bivirkning i en liten grend som het Bø. Vi hadde god interesse og stiftet et sangkor med medlemmer fra den store gruppen unge mennesker som kom til møtene. Randi var dirigent og vi ba de unge hjem til oss for å øve. Til tross for den store interessen var det vanskelig å få noen til å ta standpunkt og begynne å holde sabbat og følge lyset de hadde opplevd i Guds Ord. Vi døpte en ung dame som ble gift med en av de unge mennene som fulgte Tillgrens møter. De er trofaste og gudhengivne og to av barna deres er også blitt med. Likevel var vi skuffet over at ikke flere ble med. Vi kom til Vestvågøy i

Lofoten. Da var Randi og jeg enige om å be Gud stadfeste vårt kall ved at vi måtte få med oss minst 10 sjeler. Dette var vår bønn gjennom hele virksomheten og vi fikk 12 første året og 22 idet vi fortsatte et år til. Det ble opprettet en ny menighet på stedet og i dag har vi et vakkert menighetshust der med en aktiv menighet.

I 1944 kom vi til Tjøme. Også her hadde vi god interesse ved møtene, men virksomheten ble brått avbrutt da krigen sluttet i 1940. Vi hadde mange sjømannskoner ved møtene. Mennene var i utenriksfart og nå kom det hilsener fra dem gjennom radioen. Disse kvinnene fulgte spent med på utviklingen og satt heller hjemme for å lytte til radioen. Resultatet ved virksomheten ble en sjel. Hun fikk lærerutdanning og var en trofast adventist til sin død.

Jeg ble valgt som kasserer og sekretær

i Nord Norsk Konferens for deretter å bli formann for konferensen. Så fulgte tiden i Bergen. Jeg var ikke blitt forespurt om jeg ville ta i mot formannsstillingen i Vest Norsk fordi jeg oppholdt meg ved Seminaret i Washington (nå Andrews University) og brødrene ikke fikk kontakt med meg før de kom til General-konferensens møter i USA. Jeg ønsket egentlig å fortsette studiene, men reiste hjem etter samfunnets ønske. Perioden i Bergen, hvor hovedkontoret lå varte inntil 1955. Høsten 1958 ble jeg kalt som formann for Østnorsk Konferens etter Trygve Åsheim som overtok som rektor ved det nye TVS. Gjennom årene som fulgte var jeg avdelingssekretær i VNU og leder for Bibelbrevskolen. Som 69 åring ble jeg kappelan ved Skogli Helse og Rehabiliteringssenter i en seksårs periode. Deretter fulgte år med pastorarbeid i Nord Norge. Som pensjonister flyttet vi til

Røyse og regnet med å få noen rolige år der, men så kom kallet om å være pastor for menigheten i Hønefoss. Jeg fikk være med på å bygge menighetens vakre kirke og arbeidet der til jeg fylte 84. Siden har jeg ikke hatt menighetsarbeid, men har likevel virket som forkynner inntil jeg var 88 år. Jeg har intet å rose meg av og er bare takknemmelig for det kall jeg fikk og at jeg har fått lov å ha en god helse. Etter alle disse dager og år kan jeg bare betrodere at jeg og min hustru er lykkelige over at vi fikk lov å legge livet i Guds hender og forkynne frelsen i Jesus Kristus. Vi har fremdeles håpet om Jesu snare gjenkomst ivårt hjerte og ser fram til livet hjemme hos Gud."

Aktiv Pensjonstid ønsker Randi og Paul Frivold en velsignet alderdom.

Øivind Gjertsen

GODE RÅD

Den som kvikker opp andre, blir oppkvikkert selv.

La hverken mennesker, eller hendelser ta livsmotet fra deg!

Det som tar livsgleden fra et menneske, kommer oftere INNENFRA, enn UTENFRA....

Alt som ikke dreper deg, gjør deg sterkere...!

Det mest spennende ved å leve, er at: da får man se hvordan det går..

Det er ikke så trist å bli gammel, når man tenker på alternativet...!

Du slutter ikke å le fordi du blir gammel, - du blir gammel fordi du slutter å le!

De udødelige

Av Olav Erlandsen

Min gode venn Kai Pedersen hadde mange rammende slagord, en av disse lød slik: "Blomster visner, sjokolade smelter, men bøker dør aldri"! Denne sannhet har dokumentert sin riktighet gjennom historien. Det skrevne ord knuser mektige verdensriker til småstater. I kraft av sin kunnskap, har endog mindre byer vokst til supermakter i løpet av historisk kort tid. Med rette var makthaverne redde for utviklingen, dersom Bibelen ble tilgjengelig på et språk menigmann forstod. Da Luther oversatte Bibelen til tysk, var det opptakten til en revolusjon uten sidestykke.

I vår egen lille hverdag er det utallige beretninger om at selv en enkelt bok, kan forandre menneskers liv. La oss ta noen få eksempler.

En ung mann var helt besatt av spiritismen. Den ble etter hvert det eneste som hadde betydning i livet. Han reiste på samlinger i inn og utland. Noen ganger var han møteleder, eller kontaktperson. Arbeid, skolegang og sosialt samvær kom helt i bakrunnen, det gikk med andre ord hurtig mot personlig katastrofe.

En dag skal han reise til en større samling i England. De siste timer før avreisen ble tilbragt alene i en leilighet med harde grublerier. I den leiligheten sto en gammel bokhylle med bøker av mange slag. Uten tanke på tittel eller innhold, tok han en bok ned fra hyllen, den hadde stått der i mange år. Ja så lenge, at det siden var umulig å finne ut hvem som engang kjøpte boken. Gud styrte sikkert hele hand-

lingsforløpet denne kvelden. Da han la boken på bordet, slo den seg "tilfeldig" opp på kapitlet som omhandler spiritisme. "Det var som et skjell falt fra mine øyne", forteller han, "plutselig forsto jeg dette spillet av djevelen og hans ånder, bedraget lå klart i dagen". Spiritismen ble droppet fra denne stund, mens søken etter sannheten førte til Bibelen og syvendedags adventistene. Her ble han en ivrig misjonsarbeider i mange år. Utdannelsen ble fullført, familie stiftet. Hva denne fantastiske boken hette? Jo, "Mot historiens klimaks".

Engang, ute ved kysten, kom jeg til et hjem som formelig åndet av fred og harmoni. Veien fram til huset var strødd med hvit skjellsand, veikantene dekorert med utsøkte stener, bare en kunstner kunne lage en slik enhet. Huset lå som et lite eventyr og lyste av godt sammensatte farger og utmerket vedlikehold. Inngangsdøren røpet at her bodde en vennlig person. På et lite skilt med silkesløyfe rundt sto ordene "Hjertelig velkommen". Døren ble åpnet av en kvinne i seksti års alderen, og uten forbehold ble jeg invitert inn.

Mens vi satt i stuen og pratet om løst og fast, nevnte jeg om det gode inntrykk, veien, huset og ikke minst stuen der vi satt, hadde gjort på meg. Så kom bøkene på bordet. Hun slår opp i den første og ser at utgiveren er Norsk Bokforlag. Plutselig blir den livlige dama stille, alvorlig og tankefull leser hun utgiverens navn flere ganger og jeg er forberedt på det verste. Så sier hun: "Reiser du for Norsk

Bokforlag"? Etter et bekreftende svar, kommer det obligatoriske spørsmål. "Hvem står bak dette forlaget"? Da jeg svarte at det var syvendedags adventistene, ble det stille en lang stund, så sier hun. "Siden du reiser for Norsk Bokforlag, skal jeg fortelle deg en historie som ikke ville blitt fortalt til andre. Du bemerket at alt var så fint og harmonisk både ute og inne, det er riktig. Jeg har en sønn som jobber hele sin fritid med å gjøre det hyggelig for sin mor, men det har ikke alltid vært slik. Jeg ble enke i ung alder. Min vilstre gutt hadde ingen far som forbilde, isteden fant han sine idoler blandt stedets kriminelle. Hurtig vokste han opp til å bli den verste av alle. Det var ut og inn av fengsler hele tiden. Tyveri, ran, vold, bedrageri, kort sagt hele rekken av forbrytelser som lar seg nevne, bare mord manglet. Livet ble en malstrøm av livsfarlige og dramatiske hendelser, jeg levde i redsel fra morgen til kveld. Særlig var det ille i helgene. Da kom han alltid overstadig beruset hjem, ofte med en mengde tyvegods etter nattens raid. Før han sovnet av, eller politiet kom, knuste han møbler og alt inventar i huset. Jeg pleide å klatre opp en loftsluke. Når jeg dro stigen etter meg, kom ingen den veien. Der lå jeg og hørte på knusingen i huset, mens jeg var livende redd for brann.

Så en natt, etter innbrudds raid i flere forretninger, kom de med en hel tilhenger tyvegods, deriblandt flere kasser øl. Det ble en forferdelig drikking og knusing utover natten. Hvert øyeblikk ventet jeg på lyden av brann. Da var det omtrent den sikre død for meg, her jeg lå oppe på loftet. Heldigvis kom politiet og alle ble arrestert. Innboet i huset var atter en gang bare pinneved. Jeg orket ikke mere, men flyktet til en søster i nabobyen. Hun for-

søkte å trøste etter beste evne, men for meg syntes livet å være over. Hjemmet knust og min eneste sønn i fengsel for mange år. Han måtte nå sone flere uoppgjorte dommer.

Så en kveld banker det på døren, en mann står der og vil selge bøker. Vi var ikke interessert, men plutselig merket jeg tittelen på boken. "Slektenes Håp". Dette ene ordet håp, fikk meg til å kjøpe boken. Innholdet gjorde et mektig inntrykk. Tanken slo meg, kunne dette være noe for min sønn? Ved neste besøk i fengslet fikk han boken. Den vakte ingen interesse og lå uåpnet lenge.

En kjedelig dag begynte han å lese hva som stod under bildene. Noen av disse var så spennende at han ønsket vite bakgrunnen. Dermed ble ett og annet kapittel lest. Snart "slukte" han hele boken, gang på gang. Jesu altomfattende kjærlighet, Hans offer og tilbudet om et nytt liv i Kristus, var det eneste min sønn ville snakke om når jeg kom på besøk. Han fikk bibel og bibelstudium. Livet hadde fått et nytt innhold, en ny retning, håpet var tent, fortvilelse og håpløshet borte. Så en dag sier han, "mor, jeg er blitt frelst. Fra nu av vil jeg være en kristen. Jesus er alt i mitt liv. Jeg har vært fryktelig stygg mot deg, påført deg bare sorger og bekymringer. Når jeg kommer ut vil jeg bære deg på hendene. Du skal aldri mere gråte sorgens tårer for min skyld."

Med tårer i øynene avsluttet hun denne mektige historien, så reiser hun seg og henter en bok. Det var "Slektenes Håp". På langsiden, mellom permene, var det malt ett ord med kunstferdige gotiske bokstaver. "Gud".

Hun gir meg boken i hendene og sier: "Nå må du fortelle meg hvor jeg kan finne din menighet".

Bønnesvar

Alfred Andersen forteller om sin omvendelseserfaring

Vi var mange søsken, i alt 11, og vokste opp i Svelvik. Min far var murmester av fag og ble adventist ved T.S.Valens virksomhet i Svelvik. Jeg var nr 8 i rekken og når noen spurte meg hvem mine foreldre var, så ble danske Andersen med forbokstavene H.C. godt gjenkjent og ikke glemte på grunn av navnet, men også fordi han alltid da vi bodde i Oslo tok seg tid og hilste på fremmede som kom til våre møter.

Min mor kom fra Skoger ved Drammen og var alltid gjestfri og oppofrende, selv om far uanmeldt tok med seg gjester hjem på sabbaten. Min fars arbeid for familien var nok forbundet med mye slit og jeg husker mange ganger når jeg selv måtte trå til som ung for å få far over den strie Svelvikstrømmen til Verket, hvor bussen tok han med til Oslo, med murerarbeid som ventet på å bli gjort.

Far var en oppriktig troende og han ba meget for oss barna. I oppveksten ble jeg med i arbeidet sammen med far og selv om det var travelt for å få arbeidet ferdig med det som skulle gjøres for dagen tok han seg ekstra god tid når samtalen med kunder kom inn på evangeliske emner, noe jeg som ungdom i uforstand mislikte, når dagen var forbi og jeg ønsket meg fri.

Mor hadde alltid et godt forhold til

sine naboer i Svelvik, noe som presten Frøysland benyttet seg av i de karrige og vanskelige tider for enkelte familier, som levde på fattigkassen som det het. Presten kunne si: "Dere får gå til fru Andersen på kaféen. Hun har sikkert noe å hjelpe dere med". Det var vondt for meg når skoleelever fra min egen klasse kom på døra med papirlapp fra moren deres: "Kjære fru Andersen, jeg har ikke noe mat til barna mine i dag. Kan du hjelpe meg? Presten hadde ikke noe, men ba meg spørre deg."

Det er mange ting å tenke tilbake på. Mine tanker går til Gud som ga meg gode foreldre og en ballast for det framtidige liv. Da invasjonen kom til vårt land bodde vi i Oslo, på Skillebekk. Her fikk jeg mange alvorlige opplevelser. En kveld var jeg nettopp kommet hjem etter å ha vært på aftenskolen for kunst og håndverk i murerfaget. Det ringer på og når jeg lukker opp står to gestapister og en av mine skolekamerater fra Svelvik, helt fortvilet og nedbrutt, forslått og nervøs. "Alfred, du må tilstå! Alfred, du må tilstå! Tilstå, ellers blir jeg skutt om en time". Juel, som han het arbeidet for tyskerne, men også i motstandsbevegelsen. Jeg forstod såpass av den ene av gestapistene at hele min familie og jeg selv ville miste livet hvis jeg ikke fortalte hvor brødmerker, pels-

Alfred Andersen i fullt arbeid med murerskjeen.

verk og radioer var blitt av. Juel var ikke i stand til noe annet enn å si, "tilstå Alfred". Tankene svirret i mitt hode. Jeg var ingen adventist på dette tidspunktet. Hvordan skulle jeg redde Juel fra å bli skutt. Jeg visste om en hel familie som hadde forlatt sin leilighet i Norge og flyktet til Sverige. Tanken slo ned i meg: Jeg tilstår uten å tenke over konsekvensene. Under denne transporten ble vi beordret inn i en liten folkevogn hvor setene i baksetet var tatt ut og vi satt på huk. Nå prøvde jeg å få viske til Juel, men det ble avbrutt med av en av gestapistene som rettet pistolen mot oss. Med uforrettet sak til oppgitt adresse hvor leiligheten var tom ble vi kjørt til Victoria Terrasse. Her skjedde forunderlige ting. Den ene av gestapistene var tydelig nervøs og røpet dette ved sin

atferd.. Sigaretter ble tent og slukket i ett sett. Det var tydelig at noe var galt. Min eldre søster fortalte meg etterpå at vi var blitt kjørt av sted sammen med gestapistene at hun hadde sett meg på Victoria Terrasse med masse tyskere etter meg og at jeg hadde hoppet over gelenderet og stupt i gaten og var blitt drept, noe som hele familien var redd hadde hendt. Stor var gleden da jeg sent på kvelden kom hjem til Skillebekk. På Victoria Terrasse ble det oppklart at jeg ikke hadde vært med på noe av det Juel ville jeg skulle tilstå. Juel fortsatte med samme setning: "Tilstå Alfred ellers blir jeg skutt om en time." Det viste seg senere at den nervøse gestapisten hadde en stor leilighet med pelsverk, radioer og masse brødmerker, som han hadde pint og slått Juel til å tilstå at han hadde

tatt. Den norske tolken syntes det var dristig gjort av meg å tilstå noe jeg ikke hadde gjort. Juel var jo blitt torturert til det. Dere kunne blitt skutt begge to". Den nervøse gestapisten ble skutt dagen etter opplevelsen vi hadde. Det ble fortalt av Juels bror som også arbeidet for tyskerne, men som samtidig var med i motstandsbevegelsen.

Det var ikke lett å få mat under krigen, så jeg dro til Bergen for å arbeide for ett entreprenørfirma. Her opplevde jeg bombingene av Laksevåg ubåthavn hvor mange russere mistet livet og bombing av en skole som tyskerne skulle ha brukt den dagen. Skolebarna og lærerne var uheldigvis kommet på skolen den dagen. Hvor mange som omkom vet jeg ikke, men både barn og lærere hadde bedt Gud om beskyttelse og redning. Selv ble jeg jaget inn i et bomberom sammen med tyskere og nordmenn. Alvoret preget alle ansikter da bombene falt over Bergen den dagen. Det var rop og bønn fra alle og innerst inne en bønn fra meg selv også: " Kjære Gud jeg vil være din om du redder meg fra dette forferdelige." Jeg var glad da det hele var over og jeg fikk kontakt med mor og far og kunne fortelle at jeg var i live og ikke skadet på noen måte.

Da jeg kom tilbake etter endt oppdrag hos entreprenørfirmaet glemte jeg mitt løfte til Gud, men Gud ville det annerledes med meg. Min far holdt på med en jobb på Onsrud Misjonsskole og kom med et spørsmål: "Alfred, kunne du tenke deg å hjelpe meg i et arbeid ved misjonsskolen", noe jeg samtykket i. Her fikk jeg oppleve mange kjekke kristne ungdommer og jeg ble minnet

om mitt brutte løfte til Gud ved å se på deres oppriktighet. Jeg hadde knapt vært ved skolen ca 1 _ ukes tid da jeg bestemte meg for å sette Gud på prøve gjennom å få et tydelig svar på min bønn. Det var like før middag som vi skulle spise i Vestas kjeller. Jeg bodde i et hus som jeg tror de kalte Det Hvite Hus øst for andedammen. Her ba jeg på mine knær for første gang ved sengen en forunderlig bønn. Kjære Gud jeg har et par nye støvler, som er for små for meg. Kan du sende en som kan passe dem, men ikke nok med det, den som kan passe dem må også si: Jeg har ingen støvler og jeg har bare sko. Kan du svare meg på dette Gud så vil jeg tro du er til og jeg vil være din."

Jeg reiser meg fra bønnen og tenker at " Gud kan umulig svare på en slik bønn." Det tok meg ca 4 minutter å komme til Vestas kjeller hvor middagen ventet. Da jeg gikk ned kjellertrappen kommer det en ung dame bak meg ned trappen. Hun hilser på Johan Lohne, som også hilser på meg og sier til Johan: "Jeg kan ikke forstå at jeg har reist den lange veien fra Oslo til Onsrud i dag i dette dårlige været, for jeg har ingen støvler og jeg har bare sko." Det var et mektig inntrykk jeg fikk av den Gud jeg hadde satt på prøve. Jeg frøs over hele kroppen der jeg sto og fikk ikke sagt et ord. Jeg holdt mitt løfte og ble døpt av O.S. Lie. Jeg har også fått vite siden gjennom Bibelen: "at før du roper vil jeg svare deg". Den unge damen tok turen opp til Onsrud flere timer før jeg ba denne bønnen, som ble vendepunktet i mitt liv. Det er ikke tvil om at Gud hører bønner i dag som før.

Rolv Berge Hansen minnes en gammel venn

Fritjof Tollevik døde 19. januar 2001.

Selv om det nå har gått en tid siden bror Tollevik gikk bort, er han i vårt minne like sterkt som da han levde. Jeg møtte Fritjof på Onsrud Misjonsskole i 1942. Det trofaste vennskap og hans edle karakter gjorde ham elsket av alle.. Det han var, det var han helt. Som handverker var han fliden selv. Som venn var han trofastheten personifisert. Han var helstøpt som kristen og elsket av alle han ble kjent med. Han hadde flere venner enn de fleste av oss andre. Det bar alle de frammøtte vitnesbyrd om ved hans begravelse i Adventkirken i Kristiansand. Hans venner kom fra alle deler av det sørlige Norge.

Dessverre ble han angrepet av polio-myelitt i sin ungdom. Det fikk ikke følger for hans gode humør, som smittet over på alle hans venner. Det var en opplevelse å være sammen med ham.

Selv var jeg sammen med Fritjof ved flere anledninger på sykehuset den siste tiden han levde. Vi gikk inn og ut sammen på sykehuset flere ganger. Og vi var heldige og fikk være på samme rom.

Fritjofs personlige omgangskrets var stor. Det var lett å se at hans venner hadde respekt for ham. Mest av alt var han alltid rede til å vitne om det håp han hadde. Derfor ble sykerommet, hvor vi var fire pasienter, hver ettermiddag forandret til et lite kapell. Vi fikk lov til å vitne om vår tro og hadde andakt sammen med dem vi var sammen med. Vi forlot sykehuset samme dag. En av de som ble igjen etter oss på stuen sa til Gunvor og

Fritjof Tollevik

Ester: “Vi har hatt det så godt sammen her, vi har hatt bibelstudier hver kveld.”

Gunvor og Fritjofs gjestfrihet var beundringsverdig til tross for at Fritjof var meget plaget av sin sykdom den siste tiden han levde. Han led svært meget, og jeg beundret ham for at han kunne bevare sitt lune smil og gode humør midt opp i det hele. I sin menighet var han aktiv og villig til å ta de oppgaver som ble lagt på ham. Han var også forstander for menigheten en tid. Dessverre tok kreftene slutt og han ble nødt til å be seg fri fra dette ansvaret., men han ledet fortsatt gudstjenester og andre møter i lang tid. Og så langt som det var mulig, var han å se sammen med sin kone hver sabbat i kirken Våre tanker går med takk til Gud for at vi blant våre venner også hadde en ener som Fritjof. Naturligvis tenker vi på Gunvor som nå lever med savnet etter den beste menneskelige venn. Tankene går også til de øvrige i familien hvor Frifjofs kjærlighet gjorde ham avholdt, som om han var deres rette far.

Hilsen fra Bergen

Else og Arne Norvald Engan

Adventkirken Eldresenter på Nordås arrangerer hver måned fødselsdagsfest for beboerne. Arne-Norvald Engan har ansvaret. Han tar seg av arrangementet både når det gjelder å finne noen til å underholde, medhjelpere på kjøkkenet, etc. Han tok selv initiativet til den månedlige fødselsdagsfesten for hjemmets beboere for om lag 15 år siden, og har gjennom alle disse år trofast båret ansvaret. Det er etter hvert blitt et ganske stort antall slike sammenkomster og et utall dugnadstimer. Engasjerte venner i Bergen menighet støtter opp om tiltaket og om lag 12-15 personer er til en hver tid engasjert.

Dagny Strømme er 92 år gammel og hun er blind. Likevel bidrar hun hver måned med et nytt dikt til festen. Innsenderne synes at disse diktene er svært gode. De har derfor sendt Aktiv Pensjonstid diktet for oktober i år. Vi gjengir det:

*Firer uker er atter svunnet hen .
Vi gleder oss alle til å møtes igjen.*

*Det gleder oss alle å være gjest
når vi alle er samlet fra øst og vest.*

*La oss for allting ikke glemme
geburtsdagsbarnene på dette hjemmet.*

*Og til dere som sitter ved geburtsdagsbord
ønsker vi alle det beste på jord.*

*Den høye alder vi alle har nådd,
er en gave fra Vår Herre vi alle har fått.*

*Etter en levetid sakte og lang
gleder vi oss til å komme i himmelen en
gang.*

*Så takker vi for musikk, ledelse og sang -
og den gode maten hver eneste gang.*

*Det lakker også med dette år,
nu vinterens dager for døren står.*

*Når graner og skogen står dekket med sne
- er vinteren vakker for oss alle å se.*

*Og før jeg slutter og tar hjemveien fatt
takker jeg for kvelden vi koselig har hatt.*

Lykke til ned dette fine tiltaket. Kanskje et eksempel for andre menigheter?

Red.

Johann Elisenberg til venstre sammen med gullbrudeparet.

Et historisk gullbryllup

I året 1951 sto Gerd Oxbøll og Helge Thorbjørnsen i Betel Adventkirke, Oslo, for å bli viet til rette ektefolk. Dette var en historisk begivenhet, ikke bare for disse to, men for hele Adventistsamfunnet i Norge. Det var nemlig aller første gangen en adventistpastor hadde vigselrett i Norge og dermed kunne vie et brudepar uten at de to måtte gå til byfogden først.

I året 2001 er tiden kommet for et gullbryllup. Gullbrudeparet tenkte å feire dagen i stillhet, men sønnen Petter Max, svigerdatteren Wenche og deres tre sønner hadde andre planer. I god til før den store dagen sendte de ut innbydelsler til slekt og venner. En stor fest var under planlegging i deres vakre hjem på Siggerud utenfor Oslo, men innbydelsen var hemmelig. Æresgjestene måtte ikke få nyss om planene! Forventningen og spenningen steg etter som dagene gikk.

Dagen kom og gjestene innfant seg. Brudens forlover, Rønnaug Valde var der sammen med andre bryllupsgjester. Selv vigselmannen fikk være med., men i likhet med alle de andre gjestene på festen var også han blitt 50 år eldre! Han tillot seg å stille gullbrudeparet et nytt spørsmål: "Angrer dere på hva dere lovet hverandre for femti år siden?" Forsamlingen fikk høre et tydelig "nei".

Gerd og Helge har hatt et særdeles lykkelig ekteskap og har i alle år vært til stor hjelp i den menigheten de har tilhørt alle disse årene. De elsker menigheten og er fremdeles i full aktivitet. Skal noe gjøres i menigheten stiller de opp uten å nøle. Venner og kjente fra fjern og nær ønsker dem til lykke med de første femti år og alt godt i tiden som kommer.

Johan Elisenberg

BARNE- FILOSOFI

Anders Sanders

*Lille Kjell og Ole leker
på en gammel kirkegård.
Kjell er over åtte somre,
Ole i sitt sjette år.*

*De har veddet om å finne
graven med den største sten.
Ole roper snart i glede:
- Kjell, her er en fin-fin en!*

*Kjell han trasker bort til broren,
og så ser de begge litt
på en gammel stormansbauta
hugget ut i fin granitt.*

*- Åffer tror du at dem setter
sånne svære steiner her?
Tror du, Kjell, at dem kan se dem,
dem som ligger under der?*

*- Tror du daude folk kan glane
du da, tosken! sier Kjell.
- Klart dem står der for at andre
folk skal kunne se dem, vel.*

*- Jamen, åffer er'ke alle
like høge da da, gett?
Er dem kanskje redde for at
noen ikke skal bli sett?*

*- Pytt, vi har vel alle auger
også til å se en låg.
Men dem gjør vel noen høge
for at Gud skal se dem óg.*

*- Jamen, dem som ikke får no'n
slike steiner når dem dør?
- Det er dem som ikke trenger,
for dem kjenner Gud fra før...*

Tirsdagstreffet i Stavanger

Vi publiserte tidligere i år en artikkel om "tirsdagstreffet i Stavanger"

Dessverre fikk vi ikke plass til et bilde som skulle ledsaget artikkelen. Vi forsøker derfor å presentere noen av dem som bærer ansvar for sette viktige arbeidet.

De to nærmeste på bildet er Judith Sirevåg og Ellinor Steinar. Disse to har stått for dette arrangementet i alle år. Judith er 75 og Ellinor er 74 år. Takk for stor innsats.

LIVETS BILLEDVEV

Audbjørg Håland

*Jeg sitter i livets vevstol
hver dag legges tråd til tråd.
Skyttelen løper ustanselig
og vever inn tanker og ord.*

*Handlinger onde og gode
lengsler, tårer og smil,
alt det jeg sa og gjorde
vever skyttelen inn.*

*Ustanselig vokser veven
tråd ved siden av tråd.
Ved årsskiftet settes et merke,
jeg vever inn dato og år.*

*Så ruller jeg veven tilbake
til forrige merke og år,
min vev's hele billedflate
først nå for mitt øye står.*

*Jeg sitter og ser på mitt billed
og bøyer mitt hode i skam,
jeg trodde at veven gjemte
et billede av Guds lam.*

*Hver dag jeg mente å leve
Kristus i livet mitt,
hvert slag med skyttelen veve
en hellig tråd hvor jeg gikk.*

*Jeg visste at billedet vokste,
jeg mente det vakkert og godt.
Det billed jeg ønsket å veve,
var Kristus, mitt hjertes drott.*

*Nå hadde jeg veven ferdig,
men akk for et syn å se,*

*blikket slørtes og tårer
strømmet fra øynene ned.*

*For billedet mitt var slurvet og stygt
og ujevnt med knuter og strekk.
Jeg måtte lete med lys og lykt
for å finne de kjære trekk.*

*Men som jeg satt med sorgfullt sinn
og så på min billedvev,
jeg merket en hånd så sterk og linn
som over mitt billed skrev.*

*Så rørte den ved mitt øye
og tørret tårene av
nå kunne jeg klart og nøye
se skriften som hånden gav.*

*Det du ikke maktet å gjøre,
se det gjorde jeg for deg.
Alt som skjemmer og alt som blør
jeg tar det bort og jevner din veg.*

*Det liv du ei klarte å leve,
er levet og oppfylt i meg.
Det billed du ønsket å veve,
har jeg gjort ferdig for deg.*

*Og over mitt billede stryker
den sårmerkte kjærlige hånd.
Mitt hjerte i takk utbryter
til lovsang stemmes min ånd.*

*For veven ble helt forandret
jeg stirrer med skjelvende blick.
Frem stråler fra vevens tråder
et billed av Jesus Krist.*

Alvilde

FRA INGØY

Av Rolv Berge Hansen

Etter gudstjenesten i Arendal den 26. august, hadde menigheten laget i stand middag i kirkens festsal. Det satte en ekstra spiss på vår avskjedsgudstjeneste.

Ved den anledning fortalte jeg historien om Alvilde som jeg kort vil gjenfortelle her. Alvilde kom i ung alder til Ingøy sammen med sin mann. Der bygde disse to sitt hjem. Mannen var, som de fleste der, fisker. Historien hadde jeg lest mens jeg lå på sykehuset ukene før. Det var en bok om menneskers opplevelser i små samfunn langs kysten oppe i nord. Boken hadde en noe underlig tittel; "Ka du tru!", og var utgitt på Lundes forlag. Forfatterens navn kan jeg ikke huske. I årenes løp fikk de to tolv barn. Den ene døde ved en ulykke. Barnet falt i en gryte med kokende vann. Av de andre var det ni unger som ikke levde lenge nok til at de fikk sine egne tenner. Barnesykdommer tok dem som små barn. To av barna overlevde komfirmasjonsalderen, men datteren døde av tuberkulose da hun var atten år. En sønn, som de nå hadde igjen, kom bort på havet. I ensomheten tok Alvilde og hennes mann til seg en fostergutt. I 1941 omkom fostersønnen sammen med sin stefar på sjøen. Nå var Alvilde alene. Hennes trøst var; "Herren ga, Herren tok..." I 1944 ble Finnmark evakuert med tvang av tyskerne. Alvilde, som nå var alene, ble også tvangsforflyttet den gang. Da krigen var slutt i 1945, reiste de andre

familiene tilbake til Ingøy. Alvilde, som nå var alene, hadde ingen familie til å bygge opp sitt hjem på de gamle tomter. Hun ble værende hos slektninger på Gol i Hallingdal. Men hun lengtet kolossalt nordover. I brev som hun skrev til gamle venninner på Ingøy, fortalte hun om sin lengsel etter somre med midnattssol, men hun lengtet også etter å kjenne salt sjøsmak i munnen når vinterstormene pisket sjøsprøyt over øya.

Hennes tidligere nabo fortalte sine venner om Alvildes lengsler. Gamle venner på Ingøy ble enige om å sende penger til Alvilde så hun kunne komme nordover. Ordføreren sørget for plass for Alvilde på aldershjemmet i Havøysund. Så kom Alvilde til sin tidligere kommune. Da var hun over åtti år. Hennes venner på Ingøy inviterte henne til å besøke hjemstedet hvorfra hun hadde så mange minner. Med lokalbåten "Brynilen", reiste hun fra Havøysund til Ingøy. Da hun kom fram, var kaia full av gamle venner som ville ønske henne velkommen hjem. Alvilde gikk ned landgangen og håndhilste på hver av de fremmøtte. Da hun var kommet gjennom hele flokken snudde hun seg mot dem alle og sa: "Gud velsigne dere. Dette er det eneste jeg har, og det vil jeg gi dere alle."

Jeg valgte Alvildes hilsen som min hilsen til menigheten den dagen.

35 års jubilæum

Af **Elsy Bacher**

Fotos: **Turid Sandbech**

Lykken er en indbydelse til et jubilæum. Der er mange af den slags, men de bedste, som jeg kender, er til fysioterapeuternes jubilæumsfester.

En sådan fandt sted på ungdomsgården Kikhavn den 9. juni. Holdet havde 35 års jubilæum og var studerende på Skodsborg i årene 1962-66.

Der var sol og sommer på Kikhavn og en fantastisk stemning. Tidligere klassekammerater faldt hinanden om halsen, og minder om fire års glæder og sorger fyldte luften med glædesudbrud og latter.

Skodsborg Fysioterapiskole har været og er fremdeles en speciel skole, og i gamle dage boede de fleste studerende på selve stedet. Det betød et godt socialt forhold, og som lærer blev man godt kendt med den enkelte elev. Det var derfor en stor oplevelse at træffe disse kære personer fem og tredive år efter deres eksamen.

Hvilken glæde det er, selv om det somme tider kan knibe med at genkende den enkelte. Der kan være hårfarve, skæg og volume til forskel, men det siges, at "et smil er den korteste afstand mellem to personer", så efter et varmt sådant og et kram, er man pludselig klar over, hvem man står over for.

Vi var fire i den 'voksne alder', fire tidligere lærere, som havde den glæde at være til bords sammen med den del af holdet, som var til stede og deres pærø-

rende. Vi følte os alle hensatte til "gamle dage". Et arbejde for unge er et privilegium, som giver en dyb tilfredsstillelse og varige glæder.

Skodsborg har haft en særlig mission, og flere af jubilæets deltagere udtrykte en varm taknemmelighed for, at de i deres studietid havde oplevet et godt fællesskab og en varm kristen atmosfære.

Mange fandt ligeledes en ægtefælle mellem stedets mange unge, og alle rejste i sin tid fra Skodsborg med en god uddannelse og lovende fremtidsudsigter.

Der var sytten til stede af det store hold, men flere af dem nærmer sig pensionsalderen. De praler nu af deres børn og børnebørn, og vi ældre sidder tilbage og tænker: hvor årene dog hurtigt går og flyder af sted."

Minderne fra Skodsborg er imidlertid intakte, og det er de gode oplevelser, som bevares i sindet. Jeg må vride min hjerne for at huske noget negativt, så hvorfor anstrenge sig og spille tiden på det.

Dette lille referat går til 'Aktiv Pensjonstid', og jeg ved at mange af dets abonnenter har arbejdet på Skodsborg eller haft tilknytning dertil, og mange er udgået fra skolen.

En varm hilsen fra os fem heldige indbudte deltagere: Eskild Hansen, Axel Milholt, Carla og Hans Jørgen Schantz og jeres hengivne Elsy Bacher.

Fra venstre med nakken til Jette Kofoed, stående overlæge: emer. Eskild Hansen, Bente Hyldahl, Marianne Hansen og rektor emer.: Elsy Bacher.

Fra venstre: Knud Sandbech, Helge Larsen, Bjørnar Nilsen, Ola Backstrøm og klasseformand og arrangør af sammenkomsten: Bjørn Kofoed.

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80
E-post: oivind@gjertsen.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schantz
Guldagervej 149, 4640 Fakse
Telefon 56 76 10 07

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbeideres pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg
Nordåssløyta 29A, 1251 Oslo. Tlf.: 22 61 73 19

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139. 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordvåg
Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0530 2085678

Stener

Av Liv Nordhaug

*Har vi sten i våre hender
når vi møter den som falt?
Har vi dom i våre øyne,
så vårt blikk blir hardt og kaldt?
Har vi glemt vår egen krise
og vårt eget nederlag
og det regnskap vi må vise
på vår egen oppgjørsdag?*

*Vi vil slippe våre stener.
Vi vil rekke frem vår hånd.
Kristus mildner våre øyne
når han gir oss av sin ånd.
Vi har alle falt i støvet.
Alle trenger vi en bror.
Han som elsket ber oss prøve
å gi varme til vår jord.*